

skerbefolkning, der søger denne. Men læse vi Kommissionens udmærkede Indstilling, se vi; at den ikke er i Stand til at svare, hvad den skal. Kommissionen vil gerne have 140,000 Kr. af Æbeltoft, Kommunen beder meget bønligt om at maatte slippe med 133,000, men ikke en Gang de 7,000 Kr. indstiller Kommissionen til Eftergivelse. Jeg kan nu ikke fortænke den højtærede Finansminister i, at han siger, at han maa følge Kommissionen, der har anstillet Undersøgelser paa Stedet. — Lige saadan er det med Grenaa, der er akkurat det samme Tilfældet. Den har haft et rentefrit Laan fra 1873. Da Grenaa fik dette Laan til Bygning af Havnen, blev denne bygget paa den Maade, som de sagkyndige vilde have den, det vil sige Statens sagkyndige, men de sagkyndige i Grenaa, som ikke bleve regnede med, blev der ikke taget Hensyn til. Det viste sig saa inden kort Tid, at det hele Havneanlæg ikke duede, det tilsandede, og Aar efter Aar har Grenaa anvendt Masser af Penge derpaa, og Aar efter Aar er Havnen bleven mere elendig. I Kommissionens Indstilling staar der ogsaa, at den gamle Havn trænger uhyre haardt til at blive restaureret, men de have ingen Penge dertil. Gaa vi saa videre og se Kommissionens Indstilling, gaar den jo ud paa, at Havnen kan nok klare sig i nogle Aar, og da Grenaa Kommune er Garant, haaber man, at den vil være i Stand til at svare det Beløb, der er indstillet af Kommissionen. Det er noget lignende som med Æbeltoft. Med andre Ord: Skatteprocenten højere op i Byen! Jeg gad vide, hvad man vilde sige ude paa Landet til en Skatteprocent af 10—12 pCt. af Formue og Lejlighed, om man ikke vilde finde det berettiget, at Staten hjalp til, navnlig ved Anlæg af Havne, der have Betydning ikke alene for den enkelte By, men for Landet i Almindelighed. Jeg tror, der er et billigt Krav derpaa. Og det er det eneste, jeg er enig med den ærede Ordfører i, dette, at han siger: Naar det ærede Mindretal nu endelig vil foreslaa noget, hvorfor foreslaar det saa saa lidt? Det er ganske rigtigt, det er der heller ingen Mening i. Det er ikke noget at foreslaa, at de alligevel skulle betale 120,000 Kr.; den ærede Ordfører mener, at skulle de betale 120,000 Kr., kunne de ogsaa betale 140,000. Jeg mener nu, at de kunne lige daarligt betale begge Beløb. Derfor skulde vi have været ned paa 70,000 Kr., det kunde jeg have forstaaet, det var det halve. De Penge kunde vi muligvis have faaet. Nu

er det min Overbevisning, at der kommer en Gang et Lovforslag igen om, at vi ogsaa skulle fratage de 140,000 Kr. Det samme er Tilfældet for Grenaa's Vedkommende. Jeg vil derfor slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser i den Retning og sige til det ærede Mindretal, at det Mindretallet har foreslaaet her, er absolut for lidt. Jeg stemmer for det i denne Omgang, men haaber, at det ved tredje Behandling bliver nedsat til det halve, 75,000 eller 70,000 Kr. for Æbeltoft og i det allerhøjeste 40,000 for Grenaa. Saa tror jeg, at vi virkelig ville udføre en Retfærdighedshandling mod de paagældende Kommuner og hjælpe dem, saaledes at det kan foreslaa noget.

Hvad Aarhus Museum angaar, forundrede det mig at høre den ærede Ordfører sige, at der er absolut ingen Mening i at eftergive det de 2,000 Kr. Aarhus Museum fik et Laan paa 15,000 Kr. i 1879 og har aldrig betalt hverken Renter eller Afdrag, og nu staar det med et Underskud paa 300 Kr. aarlig; der maa dækkes af Museets to Samlinger. Men der staar udtrykkelig i Kommissionens Beretning, at det har absolut ingen Penge til de meget nødvendige Istandsættelser. Naar man ved dette, er det dog som at ville plukke Haar af en skaldet at ville have de 2,000 Kr. Hvem skal betale dem? Museet har ingen Penge. Derfor mener jeg, at det er fuldstændig korrekt, at de eftergives.

Jeg mener i det hele taget, at den højtærede Finansminister har baaret sig rigtig ad, da han forelagde dette Forslag efter Kommissionens Indstilling. Naar en Forretningsmand gør sin Status op og finder, at han har en hel Mængde dubiose Fordringer, slaar han en rask Streg over dem, idet han siger: De ere ingen Ting værd, saa opfører jeg et stort Nul. Det havde maaske været rigtigt at opføre et stort Nul her, men den højtærede Finansminister har ment at maatte følge Kommissionens Indstilling og tænkt, at i Rigsdagen sidder der Mænd, der kende noget til de forskellige Kommuner, og hvis der saa var Tale om at gaa videre end foreslaaet, kunde vi altid komme hinanden i Møde og øve den Retfærdighed, der er Krav paa. Det maa Rigsdagen altid have tilstrækkelig Tid til, den kan ikke nøjes med en Beklagelse over Mangel paa Tid.

Jeg vil endnu blot rette den Henstilling til den højtærede Finansminister, om det ikke, naar vi nu ere ved at gøre